

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 87/21
V Luxemburgu 20. mája 2021

Rozsudok vo veci C-8/20
L.R./Bundesrepublik Deutschland

Žiadosť o medzinárodnú ochranu nemožno zamietnuť ako neprípustnú z dôvodu, že Nórsko zamietlo predchádzajúcu žiadosť o azyl podanú tou istou dotknutou osobou

Aj keď sa totiž táto tretia krajina čiastočne podieľa na spoločnom európskom azylovom systéme, nie je možné ju považovať za členský štát

V roku 2008 L.R., iránsky štátny príslušník, podal žiadosť o azyl v Nórsku. Jeho žiadosť bola zamietnutá a bol odovzdaný iránskym orgánom. V roku 2014 podal L.R. novú žiadosť v Nemecku. Keďže nariadenie Dublin III¹, ktoré umožňuje určiť členský štát zodpovedný za preskúmanie žiadosti o medzinárodnú ochranu, vykonáva aj Nórsko², nemecké orgány kontaktovali orgány tejto krajiny, aby ich požiadali o prevzatie L.R. Tieto orgány to však zamietli, keďže sa domnievali, že Nórsko už nie je zodpovedné za posúdenie jeho žiadosti, a to v súlade s nariadením Dublin III.³ Nemecké orgány následne zamietli žiadosť L.R. o azyl ako neprípustnú, pričom sa domnievali, že ide o „druhú žiadosť“ a že v takom prípade neboli splnené podmienky potrebné na odôvodnenie začatia nového azylového konania. L.R. teda podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu na Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Správny súd Šlezvicko-Holštajnsko, Nemecko).

V tomto kontexte sa tento súd rozhodol položiť Súdneho dvoru otázku s cieľom objasniť pojem „následná žiadosť“ definovaný v smernici 2013/32⁴. Členské štáty totiž môžu zamietnuť následnú žiadosť ako neprípustnú, ak neuvádza novú skutočnosť alebo zistenie.⁵

Je pravda, že podľa Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (Správny súd Šlezvicko-Holštajnsko) zo smernice o konaniach vyplýva, že žiadosť o medzinárodnú ochranu nemožno považovať za „následnú žiadosť“, ak sa prvé konanie, ktoré viedlo k zamietnutiu, uskutočnilo nie v inom členskom štáte Únie, ale v tretej krajine. Podľa tohto súdu by sa však táto smernica mala vykladať širšie vzhľadom na účasť Nórska na spoločnom európskom azylovom systéme na základe dohody medzi Úniou, Islandom a Nórskom, takže členské štáty nie sú povinné vykonať prvé úplné azylové konanie v situácii, o akú ide v prejednávanej veci.

Súdny dvor vo svojom dnešnom rozsudku s touto analýzou nesúhlasí a rozhodol, že právo Únie⁶ bráni právnej úprave členského štátu, ktorá stanovuje možnosť zamietnuť žiadosť o medzinárodnú ochranu ako neprípustnú z dôvodu, že dotknutá osoba podala predchádzajúcu žiadosť o priznanie postavenia utečenca v tretej krajine, ktorá vykonáva nariadenie Dublin III, v súlade s dohodou medzi Úniou, Islandom a Nórskom, a že táto žiadosť bola zamietnutá.

¹ Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 31, ďalej len „nariadenie Dublin III“).

² Na základe dohody medzi Európskym spoločenstvom a Islandskou republikou a Nórskym kráľovstvom o kritériách a mechanizmoch na určenie štátu zodpovedného za preskúmanie žiadosti o azyl podanej v členskom štáte alebo na Islande, alebo v Nórsku (Ú. v. ES L 93, 2001, s. 40; Mim. vyd. 19/004, s. 78, ďalej len „dohoda medzi Úniou, Islandom a Nórskom“).

³ Pozri článok 19 ods. 3 nariadenia Dublin III.

⁴ Článok 2 písm. q) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/32/EÚ z 26. júna 2013 o spoločných konaniach o poskytovaní a odnímaní medzinárodnej ochrany (Ú. v. EÚ L 180, 2013, s. 60) (ďalej len „smernica o konaniach“).

⁵ Pozri článok 33 ods. 2 písm. d) smernice o konaniach.

⁶ Konkrétne článok 33 ods. 2 písm. d) smernice o konaniach v spojení s článkom 2 písm. q) tejto smernice.

Posúdenie Súdnym dvorom

Súdny dvor pripomína, že pojem „následná žiadosť“ je definovaný v smernici o konaniach ako „ďalšia žiadosť o medzinárodnú ochranu podaná po prijatí konečného rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti“⁷. Z tejto smernice⁸ pritom jasne vyplýva, že na jednej strane žiadosť adresovanú tretej krajine nemožno chápať ako „žiadosť o medzinárodnú ochranu“, a na druhej strane, že rozhodnutie prijaté treťou krajinou nemôže patriť pod definíciu „konečného rozhodnutia“. Preto existencia skoršieho rozhodnutia tretej krajiny, ktorým bola zamietnutá žiadosť o priznanie postavenia utečenca, neumožňuje kvalifikovať žiadosť o medzinárodnú ochranu podanú dotknutou osobou členskému štátu po prijatí tohto skoršieho rozhodnutia ako „následnú žiadosť“.

Súdny dvor dodáva, že existencia dohody medzi Úniou, Islandom a Nórskom je v tejto súvislosti irelevantná. Hoci totiž podľa tejto dohody Nórsko vykonáva určité ustanovenia nariadenia Dublin III, neplatí to pre ustanovenia smernice 2011/95⁹ alebo smernice o konaniach. V situácii, o akú ide v prejednávanej veci, teda členský štát, v ktorom dotknutá osoba podala novú žiadosť o medzinárodnú ochranu, môže prípadne požiadať Nórsko o prevzatie dotknutej osoby. Ak však takéto prevzatie nie je možné alebo k nemu nedôjde, dotknutý členský štát nie je oprávnený domnievať sa, že nová žiadosť predstavuje „následnú žiadosť“, čo by ju prípadne umožňovalo vyhlásiť za neprípustnú. Okrem toho za predpokladu, že nórsky azylový systém stanovuje úroveň ochrany žiadateľov o azyl rovnocennú tej, ktorú stanovuje právo Únie, táto okolnosť nemôže viesť k odlišnému záveru. Na jednej strane totiž zo znenia ustanovení smernice o konaniach jasne vyplýva, že pri súčasnom stave nemožno tretiu krajinu na účely uplatnenia predmetného dôvodu neprípustnosti považovať za členský štát. Na druhej strane takéto považovanie tretej krajiny za členský štát nemôže závisieť od posúdenia konkrétnej úrovne ochrany žiadateľov o azyl v dotknutej tretej krajine bez toho, aby došlo k narušeniu právnej istoty.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) rozsudku sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň vyhlásenia rozsudku.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

⁷ Článok 2 písm. q) smernice o konaniach.

⁸ Článok 2 písm. b) a e) smernice o konaniach.

⁹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2011/95/EÚ z 13. decembra 2011 o normách pre oprávnenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátneho občianstva mať postavenie medzinárodnej ochrany, o jednotnom postavení utečencov alebo osôb oprávnených na doplnkovú ochranu a o obsahu poskytovanej ochrany (Ú. v. EÚ L 337, 2011, s. 9).